

Voorwoord

41^e jaargang februari nr. 449

Lieve Heinkelvrienden en vriendinnen,

Januari is alweer bijna voorbij. Voor mij is dit best snel gegaan, omdat ik op dit moment heel weinig aan het werk ben. Ik werk namelijk in de kinderopvang en zoals iedereen waarschijnlijk wel weet, zijn we alleen voor noodopvang open. Nou is noodopvang voor sommigen een breed begrip en hebben we relatief nog best veel kinderen, maar natuurlijk niet zoveel als op normale dagen. Maar goed als het goed is, duurt dit nog maar een weekje en dan mogen de kinderen weer lekker naar school en ga ik ook weer normaal aan het werk.

Wel zitten we als bestuur niet stil en zijn we leuke plannen aan het bedenken voor het nieuwe Heinkeljaar. Door het Coronavirus komen er toch weer andere ideeën naar boven hoe we het jaar aan gaan kleden. Zo is het idee ontstaan om een zomer Heinkelfeest te houden. Carole en ik hebben het al een beetje uitgewerkt en het ziet er al aardig goed uit. We kunnen alleen zeggen houd half juni vrij in jullie agenda, want dit wordt echt heel leuk!

Ook gaan we dit jaar een van onze Waddeneilanden aandoen tijdens een rit maar daar leest u binnenkort meer over.

Onze jaarvergadering gaat dit jaar niet door en wanneer of hoe dit wel gaat gebeuren, weten we op dit moment nog niet. Wel staat in onze statuten dat dit binnen 6 maanden na het sluiten van het boekjaar moet gebeuren. Daar gaan we ons zeker aan houden, afhankelijk van de Corona-maatregelen.

Rest mij nog iedereen veel sterkte te wensen met deze moeilijke periode en hopelijk zien we elkaar weer in goede gezondheid op een van onze Heinkelactiviteiten.

Vriendelijke Heinkelgroet van Wendy van de Vall

Inhoudsopgave Heinkeltje **nr. 449 februari 2021**

Voorwoord	blz. 3
Agenda	blz. 5
Lief en Leed	blz. 5
Sara's eerste Heinkeljaar	blz. 6
Cor en Inge stellen zich voor	blz. 10
HeinkelHandel	blz. 14
Berlijn 1985	blz. 15
Hallo rakkers	blz. 19
Sigi's tijd bij Heinkel (deel 4)	blz. 25

Sluitingsdatum kopij is **3 maart 2021**

redactie@heinkelklubdekwakel.nl / Seipgensstraat 50, 6164 HR Geleen

Agenda 2021

11 april	:	1^e rit vanuit De Kwakel
25 april	:	Brabantse Scooterdag
2 mei	:	2^e rit Zuid- Holland
6 juni	:	3^e rit Brabant
4 juli	:	4^e rit omgeving Lochem
1 augustus	:	5^e rit Limburg
5 sept.	:	6^e rit Groningen
3 oktober	:	Afheinkelen

Lief en Leed

Joop Kaandorp heeft een herseninfarct gehad, maar dat is gelukkig goed afgelopen. Joop kan wel een opkikkertje gebruiken. Joop, beterschap gewenst namens het bestuur en leden van de Heinkelklub "de Kwakel".

Joop Kaandorp
Kastanjelaan 9
1702 JG Heerhugowaard

Sara's eerste Heinkeljaar

Elke keer als thuis m'n Heinkel uit de garage komt krijg ik de vraag: Mogen we een stukje mee achterop ?? En daar ga ik dan een paar kleine blokjes om door de wijk met 1 dochter achterop en soms zelfs met 2 dochters tegelijk. 1 voor op het puntje van de buddyseat en 1 achterop.

Geweldig vinden ze het en Sara gaf al een aantal keren aan dat ze wel mee kon met een tourrit. Wij waren daar wat terughoudend in maar er komt een moment dat ze er echt wel aan toe is.

Met wat geluk kwamen we in het bezit van een goed kindermotorpak en een kleine helm en niets stond haar entree in het Heinkelpeloton meer in de weg. Nou ja niets, een vervelend virus dat de hele wereld nu al een jaar in zijn greep heeft hield de start van Heinkelseizoen 2020 3 maanden tegen.

Begin juli was het dan eindelijk zover. Scooter op de aanhanger, (motor)kleding en helmen in de auto en op naar Vorden. Met Sara hadden we afgesproken dat ze het eerste deel tot de lunchstop achterop zou gaan, daarna tot de koffiestop in de auto en het laatste deel, als ze dat wilde, weer achterop. In Vorden direct aankleden (je kan tenslotte maar niet op tijd klaar staan) en na het inschrijven, gedag zeggen en na een kop koffie vertrokken we voor een mooie rit door het Oosten van het land.

Sara als de koningin in de gouden koets achterop met een grote stralende lach. Zelfs de, af en toe best heftige, regen deerde haar niet. Aangekomen bij de eerste stop in Zutphen was er dan ook geen praten aan. Ze ging de hele rit mee achterop. Ze heeft het inderdaad de hele rit volgehouden. 's Avonds op de terugweg in de auto werd ze langzaam steeds stiller en viel uiteindelijk in slaap helemaal vol van de dag. De dagen er na raakte ze niet uitgepraat over "haar eerste rit" en iedereen die het maar horen wilde kreeg het hele verhaal.

De zondagrit van augustus moesten we helaas aan ons voorbij laten gaan i.v.m. onze zomervakantie en tijdens de rit van de Pink Heinkelladies was Sara logeren in het Noorden van het land. Deze rit was Bianca weer een keer mee achterop.

De rit van September in Drenthe waren we, Sara en Richard, weer van de partij. Zaterdagmiddag rond half 5 waren we bij de camping. Eerder lukte helaas niet omdat Sara rond het middaguur eerst nog

een korfbalwedstrijd moest spelen in Mijdrecht. Een mooie overwinning heeft ze daar met haar team in de wacht gesleept .

Op de camping snel aanschuiven bij de BBQ en na de bingo van Joan, waar Sara de nodige prijzen gewonnen heeft, was het rond 10 uur voor Sara tijd om te gaan slapen. Na een goede nachtrust waren we zondagochtend weer vroeg wakker. Eventjes wachten voor de douche en na een lekker ontbijtje was het tegen 11 uur tijd om te vertrekken naar Beilen om ons in te schrijven voor de rit en alvast een plaatsje te reserveren voor het diner na afloop.

Ook nu zat Sara weer breed lachend achterop en werd het allemaal nog leuker voor haar toen we een aantal plaatsen passeerden waar we in de zomervakantie ook geweest waren. Het hoogtepunt was wel dat we pal langs de camping in Gieten reden waar we 2 weken gekampeerd hadden. Het eten na afloop was voor Sara ook een feest. Een grote schnitzel met frietjes gaat er dan ook wel in. Ook nu op de terugweg werd het langzaam stiller naast me en kwam natuurlijk de vraag of ze de volgende rit weer mee mocht.

Deze volgende rit kwam een maand later. Het Afheinkelen in De Kwakel. Sara wist dat ik de rit uitgezet had en dat dat dus betekent dat we voorop rijden en de andere Heinkelaars de weg wijzen. Een taak die haar op het lijf geschreven is. Beiden voorzien van een oranje veiligheids-vestje hebben we de aanwezige Heinkelaars weer een mooi stukje van Het Groene Hart laten zien en was Sara druk met het op tijd aanwijzen van de plaatsen waar de andere Heinkelaars moesten gaan staan. Je kreeg bijna de indruk dat het haar rit was.

Tijdens de tussenstop in Woerden mocht ze zelfs even met Suus mee in de Kabine voor een klein ritje.

Na afloop waren ook Bianca en Liza naar Poldersport gekomen om het, veel te korte, Heinkeljaar 2020 af te sluiten.

Volgend jaar wil Sara ook weer mee achterop, maar krijgt daarbij serieuze concurrentie van haar zus Liza. We zullen zien. Voor nu de beste wensen voor 2021 met vooral veel gezondheid.

Groeten,

Sara en Richard

Cor en Inge stellen zich voor

Beste clubleden,

Sinds dit jaar zijn wij, Inge en Cor, lid geworden van de Heinkelclub. We kregen vrijwel meteen het verzoek ons even voor te stellen, en dat doen wij graag.

Wij zijn sinds januari 2010 een lattend stel, maar hopen over een paar jaar te kunnen gaan samenwonen. Tot die tijd woont Inge in De Meern, vlakbij Utrecht, en ik in Hensbroek, een gehucht in de buurt van Heerhugowaard. In de weekenden zijn we meestal in De Meern. Van daaruit doen we heel veel leuke dingen. We hebben een boot, wandelen graag, doen aan hardlopen en rijden zo nu en dan motor.

En daar kunnen we vanaf april scooterrijden aan toevoegen. Want we hebben onlangs een schitterende Heinkel scooter aangeschaft.

Waarom een Heinkel hoeven wij jullie als enthousiaste clubleden natuurlijk niet uit te leggen, maar bij de gemiddelde Nederlander gaat niet direct een lampje branden als je het over een Heinkel scooter hebt. En....eh.....de eerlijkheid gebiedt mij daaraan toe te voegen dat dat lampje eveneens bij Inge uitbleef toen ik de eerste keer voorzichtig over een Heinkel scooter begon.

En nu kan ik natuurlijk heel interessant doen over mijn kennis van Heinkel scooters, maar ook die beperkte zich in eerste instantie tot een schamele herinnering van zo'n 50 jaar terug.

Pas een paar jaar terug heb ik voor het eerst eens een beetje gekeken naar een Heinkel, maar daar bleef het toen ook wel bij.

Eind vorig jaar ben ik me er echter wat meer in gaan verdiepen en mijn enthousiasme voor deze schitterende scooter nam daarbij met de dag toe. Tot er geen houden meer aan was en een korte speurtocht op het internet resulteerde in de aanschaf van een schitterende Heinkel. Zoals dat wel vaker gaat steeg daarbij het enthousiasme van Inge niet direct tot grote hoogte, hetgeen eenvoudig te verklaren was door het feit dat zij rijkelijk laat bij het aankoopproces werd betrokken....

Ter geruststelling: ze vindt hem nu ook best leuk.

"En hoe reed 'ie?", vroegen geïnteresseerde vrienden ons na de aankoop. "Eh...geen idee...", was ons wellicht ietwat knullige, maar waarheidsgetrouwe antwoord.

Want we hebben nog geen meter op een Heinkel scooter gereden. Niet in het algemeen, maar ook niet op deze in het bijzonder.

Maar hij startte wel. En hij lekte benzine. En hij sloeg af toen we wat aan het gashendel draaiden. En we kregen garantie tot het moment van ondertekening van het koopcontract. En dat moment is al geweest.

Maar wat is ie mooi! Bordeaux rood met een zwart beenschild. En hij glimt. En er zit een windscherm op. En een reservewiel. En een bagagedrager waar je zo'n leuk rieten koffertje op kunt zetten. En een koplampbeugel. En een valbeugel. En een zwart zadel. En van die kleine lampjes op het voorste bumpertje. Oh ja, en zo'n leuk dingetje op de uitlaat. Hij is echt mooi!

Maar wat heb je daar allemaal aan, als het motortje het begeeft? Niets. Helemaal niets. Dus gaat onze Heinkel in het voorjaar mooi naar de specialisten in Eindhoven die hem even helemaal mogen nakijken.

En in de tussentijd staat de Heinkel mooi droog in de winterstalling. In Borne. Meer dan anderhalf uur rijden van Utrecht. En dat is best wel ver dus.

Jullie kunnen je natuurlijk heel goed voorstellen dat wij graag even regelmatig naar onze Heinkel hadden willen kijken. Even van een afstandje bewonderend gluren. Even wat kleine smetjes weg

poetsen. Even erop gaan zitten en onder het mompelen van "broem-broem" wegdromen bij de tochtjes die we straks gaan maken. Even het dekontje waaronder hij staat recht trekken. Tja, maar nu even niet dus...

Maar dat geeft niet. Onze Heinkel staat mooi droog en wij kijken intussen filmpjes op YouTube (ja, ook die van de Heinkelclub) en ik lees alles wat er op het internet over de Heinkel scooter te vinden is.

En we zijn, zoals gezegd, natuurlijk meteen lid van de Heinkelclub geworden. En hebben het verrassingspakket inmiddels al mogen ontvangen. Mooie stickertjes. Een mooi vlaggetje. Informatie over de ritten die georganiseerd worden. Leuk! We gaan er vast een aantal meerijden!

Dus gaan we ervan uit dat we een aantal van jullie zeker gaan ontmoeten. Gezellig.

Tot die tijd zouden we willen zeggen: "houd de glimmende kant vooral boven" en graag tot bij een van de ritten!

Inge en Cor de Jong

HeinkelHandel

Dit is het advertentieblad van Heinkelklub "De Kwakel". Deze pagina wordt samengesteld door de redactie. Wij adviseren dringend om bij duurdere aankopen altijd een deskundig onderzoek uit te (laten) voeren.

TE KOOP AANGEBODEN: grote doos papieren (onderdelenlijsten, verhalen, testen) over de Perle, Kabine en Tourist, in Duits en Engels. Tegen kleine vergoeding.

A. den Hartog 06-25072228 albert.den.hartog@wolmail.com

TE KOOP AANGEBODEN: Nieuwe en gebruikte Heinkel-onderdelen. Ook voor bemiddeling bij koop of verkoop!

Johan Vloedveld Tel. 0541-291784

TE KOOP AANGEBODEN: Bandjes 10 inch Continental of Heidenau (ook tubeless) €42/stuk gratis thuis bezorgd. Koolborstels Bosch/SIBA €15 en €18. Remcilindertjes Kabine €70. Remslangen speciaal voor de Kabine €15,-/stuk, nieuwe gasveer deur 50 €, koplamp reflector 60 € en hfd remcilinder revisie.

Gerard Vingerhoed 06-40100228 heinkel@planet.nl

TE KOOP AANGEBODEN: Alles van en voor uw Heinkel. Onderdelen -Reparatie - Onderhoud, In en Verkoop. Transistorontsteking met gebruiksaanwijzing €35,- excl. verzendkosten (€ 3,-)

Léon Bemelmans 043-6041193 leon.bemelmans@planet.nl

TE KOOP AANGEBODEN: nieuwe buddyseatstickers 2 stuks voor € 10,-, doming logo voor royal zijspan € 10,-, p/st.

Ferdy van Haperen fapa@live.nl

TE KOOP AANGEBODEN: Nieuwe draadbomen ad. € 50,-.

Jaap Overwater Tel. 0297-564047.

TE KOOP AANGEBODEN: cilinders en zuigers, koppen en krukassen, versnellingsbakonderdelen, dynastarters. NU of NOOIT en NOG MEER

Cees Vink 071-3011491 of Ben Koppert 0252-519188

Berlijn 1985

In het laatste Heinkeltje las ik een stukje over Berlijn en dat wekte bij mij direct een aantal herinneringen op.

Ik schrijf nu over de periode 1985 toen wij op uitnodiging van de Berlijnse Heinkelclub daar een weekend op een camping mochten logeren. Ik had van Rinus gehoord dat hij met een aantal clubleden zoals gebroeders George en Piet Vermeer uit Noordwijk daar naartoe wilde. Ik was direct van de partij omdat het in die tijd een enorme avontuurlijke onderneming was en dat wilde ik meemaken. Toen ik thuis kwam en mijn zoon Ernst vertelde dat wij mee konden rijden naar Berlijn, was mijn reisgezel direct geregeld, samen is toch leuker dan alleen. Van Piet Vermeer hoorde ik dat wij tegen gedeelde kosten met hem mee konden rijden, hij bezat in die tijd een Opel combi die de club aanhangwagen met gemak kon trekken. Onze scooters werden goed geïnspecteerd en op de aanhanger vastgesnoerd, tenslotte is het niet naast de deur. Vrijdag is de karavaan al vroeg vertrokken om redelijk op tijd in Berlijn aan te komen het is toch dik 700 km. Het was een reis die op Ernst en mij een behoorlijke indruk heeft gemaakt. Piet was niet bepaald de gezelligste persoon, maar ik was al lang blij dat ik mee mocht rijden, tijdens de rit was de stemming zeer gedrukt.

Eenmaal aangekomen bij de grensovergang Magdeburg werden wij samengedreven om zo in een file langs de grensbewakers met machinegeweren en douane te komen. Wij kregen de schrik van ons leven omdat wij dat niet gewend zijn. Eenmaal over de grens heen, kwam je op de oude Transit route een oude snelweg met betonplaten van zo'n 170 km lang die Adolf aan heeft laten leggen voor een snelle verbinding. Gebroken was je aan het einde van al die naden in de weg

waar je voortdurend op en neer rammelde om zo bij de volgende grensovergang te komen van Oost- naar West-Berlijn.

De rit zelf was een hachelijk avontuur, had niet het lef dat je de opgelegde snelheid van 80 km overtrad, dan kon je gelijk naar de kant omdat de Vopo's verdeckt opgesteld stonden tussen struiken en onder camouflage netten met camera's en verrekijkers om ieder in de gaten hielden. Gelukkig zagen wij halverwege een wegrerestaurant waar wij even een bak koffie wilden gebruiken. Het was een oud versleten gebouw met uitgesleten treden en gordijnen die met touwtjes en plakband aan elkaar hingen. Wij zochten een plaats vlak bij de vitrine waarachter de koffie geserveerd zou moeten worden. Na een tijd wachten, zagen wij dat op de eetwaar en in de suikerpot zoveel vliegen zaten dat de hele club terstond opstapte en er direct vandoor gingen. Buiten aangekomen stonden de Vopo's ons weer argwanend te bekijken en werden onze scooters gefotografeerd.

De stoet werd weer in beweging gezet en de stemming werd steeds bedrukter. Ernst hoorde ik al lang niet meer die zat zich alleen maar te verbazen over de aanwezigheid van politie. Onderweg op de autobaan was een blokkade aangebracht d.m.v. een betonblok deze moesten wij passeren met ver van te voren aangepaste snelheden. Onze snelheid van 80 km moest naar 60 km, daarna naar 40 km eenmaal het blok gepasseerd mocht je weer 80 km rijden. Direct daar voorbij zat de politie onder een camouflage net de zaken in de gaten te houden. Had je een overtreding begaan dan kon je deze met westmarken betalen om zo buitenlandse valuta te kunnen innen, want die waren meer waard dan hun eigen geld.

Inmiddels waren wij aangekomen bij de grensovergang van Oost-naar West-Berlijn, de weg versmalde weer zodat wij weer in een file werden gedreven en werden links en rechts in de gaten gehouden door Vopo's met machinegeweren, zoeklichten, uitkijktorens en

prikkeldraad circa 2 a 3 km lang. Hierna kwam je op een groot geasfalteerd plein uit met allemaal grensdoorgangen zoals naar Polen, DDR en West-Berlijn enz. Het was enorm druk omdat er een feestdag in Duitsland was en de familie elkaar wilde bezoeken. Ik keek mijn ogen uit over al die personen die hun eigen auto de grens overduwden. Omdat het zo lang duurde en zij niet de pijp uit wilden gaan door de uitlaatgassen, duwden zij stukje voor stukje de auto over de grens. Wij namen het poortje Berlijn voor buitenlanders, maar eerst moest Piet toegangspapieren kopen om over de grens te mogen en betalen met West-Duits geld. Ernst en ik hadden geluk dat wij niet behoefden te betalen, omdat wij met ons Duitse paspoort konden aantonen dat wij Duitse staatsburger zijn. Willie Brand, de burgemeester van Berlijn, heeft het vrije doorreizen van Duitse staatsburgers met de Oost-Duitse regering destijds bedongen. In de tussentijd dat Piet die ging halen, maakte ik met een douanebeambte even een praatje over onze Heinkels want die vielen hem op. Hij vroeg zich af wat dit voor voertuigen waren, ik legde hem uit dat dit scooters zijn van het merk Heinkel. Hij maakte een lullige opmerking, zo hebben ze eindelijk iets goeds uitgevonden, ik glimlachte en zei dat hij behoorlijk achter liep deze zijn al van 1961. Ik wilde eigenlijk nog een paar lullige opmerkingen plaatsen, maar die kon ik nog gelukkig inslikken want ik moest tenslotte ook nog naar huis dacht ik. Inmiddels was Piet gearriveerd, hij was de pineut hij moest voor twee personen 20 Westmark betalen. Ik weet nog, dat Piet daar kwaad over werd en van mij eiste dat ik de helft van zijn overgang moest meebetalen omdat het voor mij gratis was, dat heb ik afgewezen. Inmiddels was de spanning tot een hoogtepunt gerezen omdat al onze documenten en ook de autopapieren van Piet werden ingenomen, die verdwenen door een luikje in een houten gebouwtje aan de zijde van Piet. Ons werd bevolen om langzaam door de passage te rijden. Links van ons zagen wij onze documenten over een lopend bandje voorbij hobbelen naar een ander gebouwtje daar

kwam dan weer een hand door een luikje die de documenten weer aan een douanier gaf. Een tante van kaliber waar je niet makkelijk omheen kon, gaf ons het bevel om op te rijden tot de stopstreep. Piet reed een klein stukje over de streep en dat had hij nou niet moeten doen. Piet kreeg een zootje bonje met die tante en ik dacht, nu worden wij opgepakt en is het uit. Ieder moest zijn gezicht richting de Tiran laten zien om de paspoorten te kunnen vergelijken. Ernst reageerde niet snel genoeg waarop zij tegen hem brulde dat hij zijn gezicht naar het raam moest keren, de jongen was helemaal verbouwereerd en trilde als een rietje.

Alle documenten werden aan ons afgegeven en wij konden gelukkig weer doorrijden. Eenmaal over de grens werden wij opgevangen door de leden van de Berlijnse Heinkelclub die ons met een knuffel, een Cola en een Berliner bal verwelkomden. Ik was zo gespannen en werd zo emotioneel dat ik moeite had om mijn tranen te bedwingen.

Ik keek om en zag met grote letters op een viaduct:

YOU ARE LEAVING THE AMERICAN SECTOR.

Onze belevenissen met de Berlijnse club in het volgende boekje,

Udo Peters

Hallo Rakers

Hoe gaat het toch met jullie allemaal? We hebben elkaar al zo lang niet meer gezien en gehoord. Met ons gaat het prima en we zijn nog steeds Corona-vrij, gelukkig . Wanneer zullen we weer kunnen en mogen gaan toeren in clubverband? Wij hebben er alweer zin in! Ik betrap mij erop dat ik de laatste tijd, bij redelijk weer, de scooter weer uit het museum haal om een eindje te gaan rijden. Dat heb ik nog nooit gehad in deze tijd van het jaar. Maar goed, we moeten nog even volhouden tot de 'spuit' er in kan en dan liefst zo gauw mogelijk ook de herhalings-spuit, en dan maar hopen dat we voorgoed van deze ellende af zijn! April wordt kort dag vermoed ik met dit tempo waarmee ze vaccineren. Dan moet het dus maar in mei of juni gebeuren, met de eerste rit. Op papier zijn wij al klaar met onze juni-rit, alleen dan moet de horeca wel meewerken natuurlijk, want daar kun je op dit ogenblik nog geen afspraken mee maken. Dat geldt ook voor de camping: ook al gesloten! Het gevaar is natuurlijk dat, als we er niet terecht kunnen, de hele route weer in de prullenbak kan en we weer een andere route moeten gaan uitzetten. Daar zullen we nog maar even niet aan denken, dat is van latere zorg. Ook de zaterdagrit voor de Heinkel-kampeerders hebben we al klaar! De zondagrit wordt een mooie afwisselende rit door de Betuwe en Overbetuwe. We proberen de lat altijd zo hoog mogelijk te leggen, dus, wij zelf vinden de route nu al prachtig en dat wil heel wat zeggen! Veel laat ik er verder niet over los, het moet tenslotte nog wel een beetje spannend blijven toch. Maar een klein tipje van de sluier mag wel vind ik. De eerste helft toeren we door een streek met heel veel (laan-) boomkwekerijen, bekend in de hele wereld. En het tweede gedeelte is meer waar de Betuwe echt om bekend staat: De kwekers van hard en zacht fruit in allerlei variaties. Natuurlijk hopen we dat er dan nog bomen in bloei staan, dat is altijd mooi om te zien. Maar dat ligt natuurlijk aan het weer in het voorjaar, de bloeitijd wil nogal eens

wisselen. Wat kan ik nog meer in het kort vertellen over deze rit? Natuurlijk prachtige sterke dijken met veel natuurschoon langs mooie rivieren en riviertjes, zoals de Waal, de Linge, de Neder-Rijn, de Lek, de Korne en (geen rivier) het Amsterdam-Rijnkanaal. Natuurlijk gaan we ook mooie dorpen doorkruisen.

Waar zullen we het verder nog eens over hebben, nu in deze Heinkelloze tijd? Laten we er eens het 1e Heinkeltje van dit jaar er bij nemen. Alweer redelijk gevuld, wat dus wel een prestatie op zich is in deze tijd. Dat is toch ook een beetje de reden dat ik nu zit te schrijven. De redactie kan ook niet veel als er weinig of geen kopij binnenkomt. Daarom bedacht ik, kom laat ik maar weer eens een stukje schrijven, maakt niet uit waarover, je maakt tenslotte altijd wel iets mee wat met de Heinkel te maken heeft, al is het maar, als voorbeeldje, een bougie vervangen wat niet lukt. Waar was ik ook alweer gebleven? Het Heinkeltje dus: het eerste wat mijn aandacht trok was dat onze Heinkelserie weer een mooi en droog plekje heeft gevonden in een heus museum. Maar: en nu komt het, daar moeten wel wat hand- en spandiensten tegenover staan, zoals ik las. Ik voel mij hier niet toe geroepen moet ik eerlijk bekennen. Ik heb veel voor de club over, maar dit gaat mij te ver. Gelukkig dat er leden zijn die zich daar wel voor willen inzetten. Chapeau voor deze mensen! Trouwens, om even op dat woord museum terug te komen, wij hebben zelf ook een eigen museum! Nu zullen jullie denken van: hoor hem nou die patser, maar echt, een privécollectie die gestald is in onze voormalige koelcel, die vrij kwam nadat ik gestopt was met rozenkweken. Vele Heinkelaars die bij ons op bezoek zijn geweest hebben al dat moois mogen aanschouwen. Wacht even, ik ga er even wat foto's van maken en die moet de reactie er maar even tussen friemelen in het verhaal. Gaat u mee?

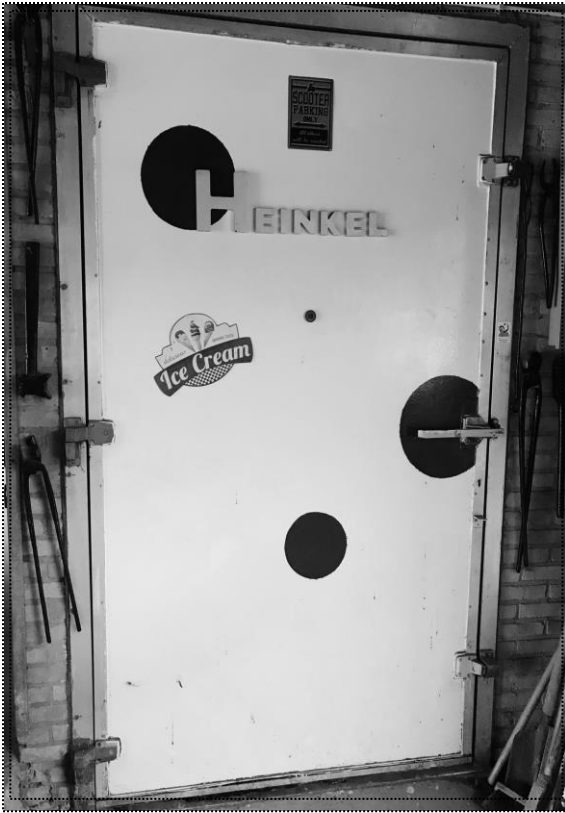

Foto no 1 is de deur, niks spannends, maar maak je die open, dan kom je in het Walhalla. Zien jullie ook Sjefke zitten op een scooter? Daarmee heb ik al vele gesprekken gevoerd. Als Gonnie mij weer op mijn duvel heeft gegeven, dan vlucht ik naar het Walhalla en ga dan lekker zitten buurten met onze Sjef. Die straalt zoveel rust uit en dan nog een borreltje erbij..... Laat dan de boeren maar dorsen zeggen ze hier. Maar goed, laten we wat dieper spitten in het Heinkeltje. En wat zie ik staan tot mijn verbazing over de Heinkelritten van

2021????????? De junirit wordt dit jaar verreden in het altijd feestelijke Brabant!!!!!!!!!! Ja, feesten kunnen ze daar als de beste, dat klopt wel, maar de rit die wij al uitgezet hebben is wel degelijk in ons eigen Gelderland! De provincie waar wij geboren en getogen zijn en ook nog steeds wonen! We worden trouwens wel regelmatig op aangesproken met de vraag of wij uit Brabant komen. Maar dat is niet zo, al lijkt ons dialect wel veel op het Brabants, maar dit komt waarschijnlijk omdat wij stijf tegen Noord Brabant aan wonen en al die goede dingen waar die provincie om bekend staat ook op ons van toepassing zijn. Maar nogmaals, Rossum (GLD) dat betekent dus GELDERLAND, dat staat er altijd achter omdat er vlak bij Johan en Agnes Vloedveld (Overijssel) er ook een Rossum is. Hierover nog een

anekdote, er was hier in ons Rossum een bruiloft en wij maar wachten op de muziekband, bleek die in Rossum Overijssel te zijn! Nou toen die eindelijk hier waren was de bruiloft bijna afgelopen! Genoeg hierover, hopende dat de redactie dit even recht zet in de ritten-agenda 2021. Verder lezend in het Heinkeltje over de zondagsritten, als alles dit jaar verder meezit gaan we het hele land doorkruisen! Geweldig toch: van Groningen naar het diepe zuiden van Limburg en van de kust tot in het oosten bij Lochem! Welke clubs kunnen dat zeggen. Wat mijzelf betreft ben ik heel blij dat we weer in Limburg gaan toeren. Dat is inmiddels weer een hele tijd geleden. Ik moet dan ook altijd aan de ritten van Luuc en Mets Slomp van het Rode Kruis denken: tot in de puntjes verzorgd altijd. We hebben er zelfs een Heinkelbruiloft meegemaakt! Ook de geweldige scooter-weekenden van Leon Bemelmans en Co vanuit Berg en Terblijt zijn onvergetelijk! Jammer dat dat allemaal verleden tijd is. Daarom ben ik zo blij dat onze Roel Rievers met zijn maatje Peter Smeets er nu een ritje gaan uitzetten. En natuurlijk hopen we dat het hun zo goed bevalt dat we er misschien ook weer een scooterweekend tegemoet kunnen zien, en wat zou het dan mooi zijn als dat met alle Heinkelclubs uit heel Nederland samen zouden kunnen beleven. Misschien is dit "luchtfietserij", maar je weet maar nooit.

We pakken de draad weer op en zag dat het bestuur gelukkig weer is uitgebreid en wel met, niet de eerste de beste, een Heinkelman in hart en nieren. Hij doet al wel heel veel klusjes voor de club, schrijft geweldige verhalen en laat zijn gezicht ook steeds meer zien op een Heinkelcamping! Ook heel belangrijk: hij heeft een heel leuk vrouwke en of ze echt zo lief is dat weet ik niet natuurlijk, dat zul je aan Kees himself moeten vragen maar ik vind haar wel leuk. Maar alle gekheid op een stokje mijnheer Colijn, je bent een geweldige kerel en wij wensen je veel succes, wijsheid en natuurlijk niet te vergeten veel plezier met je mede bestuursleden zodat jullie onze mooie club in

goede banen kunnen leiden. Nu ik je toch de hemel heb ingeprezen Kees, zou je mij meteen een dienst kunnen bewijzen door bij de eerst volgende rit dat RVS plaatje van 2019 ,van 6 ritten of meer, mee te brengen. Dat ontbreekt nog in mijn collectie en waar ik volgens de regels nog recht op heb!

Verder zag ik ook nog een verhaaltje van onze voorzitter Ton Hoogenboom. Het viel mij op dat hij er openlijk voor uitkomt dat hij vreemd was gegaan. Ik zat dat zo te lezen en dacht meteen wat praktiseert hij nu weer. Wil hij soms ook bij die grote groep horen die hem al zijn voorgegaan? Mijn eerste gedachte was: gek dat je er bent. Denkt hij ook dat de broek nieuw is soms, maar je bent nog gauw door de knieën heen hoor! Allemaal vooroordelen dus en maar snel verder gelezen. Tot mijn grote opluchting las ik toen dat het om een scooter ging!

Ja, waar maak ik me druk om, ik kon het eigenlijk ook niet geloven. Want als ik onze president zie, dan was de First Lady nooit ver uit de buurt! Het is en blijft een leuk koppeltje. Maar goed, het betrof dus een restauratie object van een "vreemd" merk scooter. Niks mis mee natuurlijk het gaat tenslotte om een frame met wielen, stuur, tank en het voornaamste het motorblok om het eindresultaat op een

scooter te laten lijken en die natuurlijk ook op de weg te krijgen. Altijd een mooi tijdverdrijf voor de liefhebber en je bent tenslotte ook van de straat.

Verder zijn mij geen gekke dingen meer opgevallen in het Heinkelkje, daarom eindig ik ook maar met mijn verhaal, zie het maar meer als vulling in deze kopij-arme periode. Je ziet wel dat je overal wel een verhaal over kunt maken, onzin of geen onzin. Als je maar leut hebt!

Ik vond het weer leuk om te doen. Wel hoop ik dat de genoemde personen in dit verhaal zich niet aangesproken of beledigd voelen. Is dit wel het geval, dan spreek mij er maar ernstig op aan.

Voor mij was dit een soort "Heinkelboek-bespreking" op humoristische basis.

Het gaat jullie allemaal goed.

Groeten van Jan de Zijspanman

en natuurlijk ook van 'munne moat' alias secretaresse Gonnie

Sigi's tijd bij Heinkel (deel 4)

Herinneringen van een fabrieksmedewerker.

Terug in Stuttgart ging het er behoorlijk heftig aan toe wat betreft reparaties aan door ongelukken beschadigde Kabines. De aanvankelijk driewielige sloegen relatief snel over de kop, vooral op de rails van de tram. Ook bij een Kabine van onze proefrit was daarbij betrokken. Het zogeheten chassis bestond uit grofweg twee ongeveer $\frac{3}{4}$ inch sterke metalen gebogen buizen, waaraan de blikken delen gepuntlast waren bevestigd. Deze na een ongeval te repareren was voor mij aanmerkelijk moeilijker dan de reparatie van een gewone auto. Na de ombouw op twee achterwielen was het fenomeen van slippen op tramrails voorbij.

Een tweede reden voor het bezoek aan de garage waren lekkages door het binnendringen van regenwater bij regenbuien. De plexiglas ramen waren door slappe rubber profielen met een doorgetrokken pees bevestigd. De niet bijster stijve carrosserie zorgde er telkens door zijn beweeglijkheid voor dat er water naar binnen kwam.

De grap ging rond: Het is maar goed dat Heinkel vliegtuigen heeft gebouwd en geen onderzeeërs, anders waren die arme jongens allemaal verdronken.

Dit allemaal voerde ertoe, dat mijn, tot dan toe meestal overwegende werklust, tamelijk abrupt eindigde.

Mijn, ook voordien, al niet bijster goede verhouding met Boley had me tot dan toe niet zo gehinderd, ook omdat hij van mijn vakgebied totaal geen verstand had. Bovendien werd ik door mijn ingenieur ondersteund.

Op een dag, toen ik me weer behoorlijk gefrustreerd in gevecht bevond met een schade Kabine, verscheen Boley, om mij mee te delen dat hij in zijn dorp iemand kende die mijn werk in de helft van de tijd kon doen. Dat was teveel. Ik zei tegen hem dat ik voor deze Rutesheimer direct plaats zou maken, ging naar de kleedruimte om onmiddellijk daarna weg te gaan. Met opwaaiende werkjas rende Boley tot de poort achter me aan en bedelde of ik toch alsjeblieft wilde blijven. Die aangelegenheid had zeker anders geregeld kunnen worden, omdat ook Trötschel niet mijn vriend was en ik als jonge man me tamelijk koppig en niet vergevengszind opstelde, verliep ook een door de ondernemingsraad ingelaste verzoeningspoging op niets uit.

Zo was dus de Kabine, die binnen het bedrijf graag "het ei van Professor Heinkel" werd genoemd, indirect de reden van mijn afscheid. Nu werkte ik weliswaar niet meer in de fabriek, maar door de motorsport bleef ik aan de firma Heinkel nog tot ongeveer 1960 verbonden. Nu waren de heren Willy Massa en Sven Martinson mijn gesprekspartners.

Tot ergernis van Boley en Trötschel hield ik me dus verder toch nog in de fabriek op, wat me deed gniffelen.

Meneer Massa was de leider van de afdeling rijproeven, waartoe ook Hans-Günther von der Marwitz behoorde. Hij was later de leidende voertuig ontwerper van het BMW motorfiets programma.

Wordt vervolgd...

Sluitingsdatum kopij is 3 maart 2021

redactie@heinkelklubdekwakel.nl / Seipgensstraat 50, 6164 HR Geleen